

РЕШЕНИЕ

№ 3599

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **2262** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано по касационна жалба на А. Б. Г., срещу Решение от 21.12.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 97-ми състав, по НАХД № 4543/2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 173/02.02.2021 г. на директора на СДВР, с което на касатора на основание чл. 209а, ал. 4, пр. 2, вр. чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗдр), е наложена глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр.

Касаторът навежда доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди се, че същото е постановено при неизяснена фактическа обстановка, въз основа на която са направени неправилни правни изводи.

В съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен, не се представлява.

Ответникът- СДВР не изпраща представител в съдебно заседание. Депозиран е писмен отговор на касационната жалба, в който се споделят мотивите на обжалваното съдебно решение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура-прокурор М., изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VI-ти касационен състав, като прецени

събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Районният съд е установил от фактическа страна, че с Решение на НС, считано от 13.03.2020 г., в страната било обявено извънредно положение, поради разпространението на COVID 19. Последователно, до отмяната на извънредното положение, чрез Заповеди на Министерство на здравеопазването, са въведени редица мерки, с цел ограничаване на разпространението на COVID 19.

На 27.01.2021 г., около 11:50 ч., в [населено място] Г., се намирала в закрито обществено място - в обществения транспорт, на метростанция „С. 1“, без да е поставила защитна маска на лицето или друго средство, покриващо носа и устата ѝ.

Във връзка със спазването на наложените в страната мерки, служители на СДВР, извършили проверка спрямо жалбоподателя, данните, от която материализирали в АУАН бл. № 701856/27.01.2021 г., в който било прието за установено, че с поведението си, жалбоподателят е извършил нарушение на Заповед № РД-01-675/25.11.2020 г. Актът бил връчен, непосредствено след съставянето му, на жалбоподателя, който го приел със следните възражения: „Законът разрешава без маски, той е над наредбата“. Контролните органи съставили и докладна записка, в която обективирали поведението на жалбоподателя Г. по време на проверката.

В тази хронология било издадено и оспореното наказателно постановление № 173/02.02.2021 г., с което на основание чл. 209а, ал. 4, пр. 2 вр. ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗ) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 300 /триста/ лева, за нарушение на чл. 63, ал. 1 от ЗЗ във връзка с I, т. 7 от Заповед № РД-01- 675/25.11.2020 г. на министъра на здравеопазването.

За да постанови този правен резултат, СРС е приел, че нарушението е установено по несъмнен начин, правилно е приложена материалната и санкционна норма, както и че не са налице основанията по чл.28 ЗАНН.

Настоящият касационен състав, като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира следното:

Решението е валидно и допустимо. В тази връзка касационната инстанция съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето (Изм. и доп. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г., изм., бр. 15 от 2013г., в сила от 1.01.2014 г., доп., бр. 23 от 2020 г., в сила от 14.03.2020 г., бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г., изм., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. В ал. 3 са предвидени хипотези на непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите. Ал. 4 предоставя правомощие на министъра на здравеопазването да въвежда със заповед временни

противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област, при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1.

Със заповед № РД-01-124 от 13.03.2020г. на министъра на здравеопазването, в сила от 13.03.2020г., изменяна многократно и отменена със заповед № рд-01-263 от 14.05.2020г., в сила от 14.05.2020г., са въведени противоепидемични мерки на територията на Република България до 13.05.2020г., във връзка с епидемичната обстановка, създадена от разпространението на COVID-19 на територията на страната и обявеното с Решение от 13.03.2020г. на Народното събрание на Република България извънредно положение и препоръки на Националния оперативен щаб.

Със заповед № РД-01-197 от 11.04.2020г. на МЗ в сила от 12.04.2020г. до 13.05.2020г. включително, изм. - заповед № РД-01-236 от 24.04.2020 г., отм. със заповед № РД-01-263 от 14.05.2020 г., в сила от 14.05.2020г., е допълнена № РД-01-124 от 13.03.2020 г., изм. и доп. със Заповед № РД-01-131 от 17.03.2020 г., Заповед № РД-01-139 от 19.03.2020 г., Заповед № РД-01-144 от 22.03.2020 г., Заповед № РД-01-154 от 26.03.2020 г., Заповед № РД-01-168 от 30.03.2020 г., Заповед № РД-01-169 от 31.03.2020 г., Заповед № РД-01-172 от 02.04.2020 г. и Заповед № РД-01-195/10.04.2020г. (отм.), като е въведена нова противоепидемична мярка с т. 9, като се създава задължение за всички лица, когато се намират в закрити или на открити обществени места (в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др.) да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т. ч. кърпа, шал и др.).

Санкционната разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (Нов – ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) (1) (Изм. – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) предвижда, че който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение от 1000 до 2000 лв.

Безспорно е установено по делото, че на посоченото време и място на закрито пространство Г. не е поставила защитна маска на лицето си, покриваща носа и устата ѝ. Показанията на св. Н. правилно не са кредитирани от СРС поради близките отношения с наказаното лице и индициите за заинтересованост.

Съдът счита за правилни изводите на районния съд, че както при съставянето на АУАН, така и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. АУАН, въз основа, на който е постановено обжалваното НП, също е в съответствие със законовите изисквания. Както АУАН, така и НП, съдържат установените в ЗАНН реквизити за редовността им, а направеното в тях фактическо описание на нарушението е пълно и ясно, и съответства на посочената като нарушена законова разпоредба, като пълно и точно е описана нарушената противоепидемична мярка и конкретните заповеди на МЗ, с които е въведена. Констатираното и впоследствие санкционирано нарушение е доказано от обективна и субективна страна.

Независимо от това касационният състав приема, че процесното нарушение попада в хипотезата на чл. 28 ЗАНН. За да е налице маловажен случай, следва извършеното нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с

оглед на други смекчаващи обстоятелства да представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид (чл. 93, т. 9 НК). Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН е обща и е приложима и в случаите на формални нарушения, каквото е нарушението, за което е наложено административно наказание на жалбоподателката. За да формира извод за по-ниската степен на обществена опасност на нарушението, съдът съобрази установеното, че жалбоподателката е имала защитна маска, но тя не е била поставена според стриктните изисквания, като същата твърди, че маската ѝ падала. Съдът намери, че обществената опасност на нарушението е значително по-ниска от обществената опасност на други нарушения от този вид и конкретното нарушение е засегнало в минимална степен обществените отношения, обект на защита. Наказващият орган е следвало да отчете незначителната степен на засягане на защитените обществени отношения, да приложи чл. 28 ЗАНН. Съгласно ТР № 1/12.12.2007 г. на ОСНК на ВКС преценката на АНО за маловажност на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради противоречието му със закона. Към датата на постановяване на съдебното решение е в сила разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 2 ЗАНН /в сила от 23.12.2021 г./, съгласно която когато отменя наказателното постановление по съображения, че нарушението е маловажно, съдът предупреждава нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Доколкото обаче цитираната разпоредба не е била действащо право към датата на извършване на нарушението и доколкото е по-неблагоприятна за нарушителя, предвид последиците, които настъпват за него-определяне на едногодишен срок от влизане в сила на съдебния акт, за извършено нарушение в рамките на който ще му бъде наложено административно наказание, на основание чл. 3, ал. 2 ЗАНН съдът счита, че следва да приложи по-благоприятната за жалбоподателя уредба, действала до 23.12.2021 г., която предвижда, че в случаите, когато установи, че са налице основанията на чл. 28 ЗАНН, съдът отменя наказателното постановление, без да предупреждава нарушителя по см. на чл. 63, ал. 2, т. 2 ЗАНН.

По изложените съображения настоящия съд намира, че следва обжалваното решение на СРС да бъде отменено, както и следва да бъде отменено потвърденото с него наказателно постановление.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, VI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 21.12.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав, по НАХД № 4543/2021 г. И **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 173/02.02.2021 г. на директора на СДВР, с което на А. Б. Г., на основание чл. 209а, ал. 4, пр. 2, вр. чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗдр), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева, за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.